

CUPRINS

IONEL	4
FIRFIRICA	9
BĂIATUL NĂZDRĂVAN CARE A SCĂPAT DE OF!	14
FATA CU CUTIA RĂBDĂRII	20
POVESTEA CU TREI FRAȚI	23
BĂIEȚII MOȘULUI	28
NEAM SĂRAC	34
MIRICĂ PROSTUL	37
FATA ÎMPĂRATULUI.....	39
ÎMPĂRATUL CU DOUĂSPREZECE FETE	46
COTOIUL ȘI VULPEA.....	52
POVESTEA UNUI ȘORICEL MITITEL.....	55
MĂGARUL LEGAT DE TREN.....	60
POTRIVEALA	61
NU E CUM O FĂCEA MAMA	62
CA MIERCUREA LA STÂNĂ.....	64
PEȘTELE LENEȘULUI.....	65
CHINUL BEȚIVULUI.....	66
VÂNĂTORUL LĂUDĂROS	67
PĂCĂLICI PĂCĂLIȚI.....	69
NAȘUL ZGÂRCIT	70
URAREA FINILOR.....	71
NU VREAU SĂ VĂ SPUN	72
BURUIANA DRACULUI	74
ÎNVĂȚATUL ȘI ȚĂRANUL.....	76
S-A MAI POMENIT	77
ÎERTAREA PROSTIEI.....	83
NOROCUL PROSTULUI.....	86
LECUIREA FEMEII LENEȘE	91

IONEL

fost odată o femeie care a avut douăzeci de copii și la douăzeci de copii a rămas să mai nască unu.

Având atâția copii, săracă, necăjită, ducându-se la lucru încoace-încolo, ce să facă femeia? Zice: al dracului, oi naște eu...

Când, a venit timpul a și născut. Dacă a născut, a făcut un băiat tare frumos, pe lângă ai douăzeci de-i avea.

Băiatul ăla într-un an de zile s-a făcut ca de șase ani – fiind năzdrăvan. S-a făcut mare și a început să meargă voinic, frumos...

La șase ani, fiind năzdrăvan, băiatul zice:

– Mamă, eu mă duc unde m-ai rânduie dunitale.

– Unde te-am rânduie eu?

– Dumneata m-ai rânduie netrebutului, zice. Eu cat să mă duc acolo, să-mi fac pedeapsa.

Și el, dup-aia, a plecat la iad. Dacă a plecat la iad, a dat de tartorul dracilor. Așa, zice tartorul către băiatul ăla – pe el îl chema Ionel:

– De ce ai venit, mă, acum? Tu a fost să vii la șapte ani. Ți-aș fi dat o boală grea să te chem eu aici.

Fiindcă a venit așa, de voie, i-a dat un bici și contractu lor, al dracilor, el era peste iad. Zice:

– Mă, eu îți dau biciu și contractu ăsta, da pe mine să mă lași în pace. Dimineața când te scoli, zice, să trosnești din bici și se adună toți dracii, ca frunza și ca iarba, și întreabă: „Ce să facem, stăpâne?“. Tu să faci ce vrei cu ei.

Ionel nu l-a mai întrebat nimic pe tartorul bătrân. Ția a stat deoparte, a stat în chiliuța lui. Dimineața, după ce a făcut așa și au ieșit dracii afară:

– Ce să facem, stăpâne?

– Haideți cu mine.

Ionel merge la un sat cu ei. Ducându-se în sat, vede pe drum o căruță cu boi, încărcată cu fân, băgată în noroi până la loitre, sus. Țăranul bătea mereu boii, să tragă, să scoată căruța din noroi și nu putea. Ionel ăsta a spus către draci:

– Ia puneți mâna și scoateți căruța afară!

Ția au pus mâna, au scos-o numaidecât afară de-acolo. Omul le-a mulțumit din toată inima. El s-a întors la iad cu ei și toți spun la tartorul bătrân: „Ăsta nu ne învață de bine ca dumneata. Ne-a dus într-un sat de am ridicat o căruță cu fân din noroi“.

Tartorul zice:

– Așa a făcut? Făcu-i și dregu-i!

În dimineața ailaltă, după ce a trosnit Ionel de trei ori din bici, iar au venit dracii la el ca frunza și ca iarba.

Iară i-a dus la un sat. Acolo a fost o apă mare și n-a fost având pod. Pe apa aia se trecea peste ea numai cu luntrea. Odată s-a apucat să facă cu dracii pod acolo, peste apa aia. I-a trimis și a adus stâlpi de alamă. S-a apucat și, după ce au muncit pe capete, într-o zi l-a și făcut. S-a dus iară acolo, la iad, și iară se vaită dracii ăia tartorului:

– Că vă face, mă? Vă bate?

– Uite, Întunecimea Ta, ne-a pus la rele de am făcut un pod și care trece pe-acolo mulțumește, se-nchină. Nouă nu ne primea și cădeam jos, în apă, ne-mpungea, vai de mama noastră ce-am pățit...

– Așa?!... Așa și pe dincolo de netrebnic!

A treia zi, se scoală Ionel dimineața și pocnește din bici și ei se adună claie peste grămadă și-l întreabă iară:

– Ce să facem, stăpâne? zice...

El zice:

– Mergeți cu mine...

Ducându-se la un sat, arsesse casa unui om sărac. Atunci îi pune pe ăștia și zice:

– Apucați-vă să facem o casă aicea.

S-a apucat toți. Unii au adus cărămidă, var... într-o zi a făcut-o, ce crezi? Acolo – când s-au apucat de casă, din câți au fost, fiecare punea câte o cărămidă. Mai mult nu putea: cum punea o cărămidă, cădea jos. Nu mai putea.

Acu au mers iar la casa lor, la iad, și iar se vaită la tartorul ăla: „Nu mai putem, ne-a pus să facem casă la un om sărac, am căzut pe-acolo, ne-mpungea, vai de capu nostru“.

Atunci a zis tartorul lui Ionel:

– Lasă, așa și pe dincolo, că o să-l dau afară d-aici.
Acuma i-a dat drumu.

Când a auzit Ionel că i-a dat drumu, el, de părere de bine, contratu de-l avea cu dracul, în loc să-l dea tartorului în mână, l-a aruncat în foc. Tartorul zice:

– Să nu-l arunci pe foc, să mi-l dai mie.

Dar Ionel l-a și aruncat pe foc, de l-a făcut scrum. Și a plecat. Mergând el așa într-o pădure, acolo a văzut niște oameni. Acolo a fost niște hoți cu Radu lui Anghel în frunte. Da Ionel n-a știut.

Da Radu lui Anghel zice:

– De unde vii, mă băiete?

Zice:

– Viu de la iad.

Zice Radu lui Anghel către el:

– Ce e pe-acolo?

Ionel zice:

– Ard(e) nouă cuptoare pentru Radu lui Anghel...
(Și ăla cu care a fost vorbit era ăla.) Și cum o merge acolo, sunt arse pentru el.

Radu lui Anghel, dacă a auzit lucrul ăsta, s-a spăimântat rău și i-a dat de mâncare și l-a întrebat pe Ionel:

– Da tu mai ai frați, surori?

Ionel zice:

– Mai am douăzeci de frați.

Văzând ăla că are atâta greutate, i-a dat o pereche de dăsagi cu aur, atât cât a putut Ionel să ducă. Acasă, când ajunge, îl vede mama, tata.

– Apăi ce, Ionele, acuma vii?

– Acuma. Mi-am făcut pedeapsa... Zice: încă, am trecut printr-o pădure și a fost acolo Radu lui Anghel și mi-a dat dăsații ăștia cu aur.

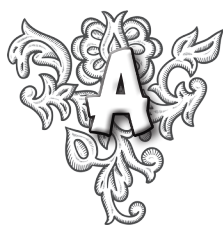
Acuma, ei s-a îmbogățit din cât era de săraci, de nu mai era nimeni ca ei.

Așa a avut noroc cu băiatu ăla, că a fost năzdrăvan; s-a dus la iad de la sine; așa curaj! A făcut fapte bune, a scăpat de pedeapsă și s-a îmbogățit. Altfel ar fi fost vai de capul lui. De-aia nu e bine să vorbească cineva vorbe slabe, să ajungă ceasul ăl rău.

Și așa a fost.

FIRFIRICA

fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti. Erau odată mai multe fete care se duceau să care lemne uscate din pădure. Așa, într-o zi de vară, fetele au plecat iar vesele după lemne. Soarele încălzea pământul pe care creștea iarbă verde și pufoasă. Bătea un vânt ușor printre frunzele și florile de pe-acolo. Fluturii zburau de colo colo și apoi se pierdeau prin pădurea verde. Fetele erau încântate de frumusețea firii, de cântecele păsărilor și așa au întârziat acolo. Negura începea să se lase încetișor, odată cu liniștea pădurii. Fetele se grăbeau să adune lemne și să ajungă mai iute acasă. Când porniră spre casă, le ieși o babă în cale și le zise.

– Mânca-le-ar mama de fete! Veniți, maică, pe la mine, că am clacă de tors.

– Venim, venim, răspunseră fetele într-o doară, să scape de gura ei; și zoreau înainte.

Printre ele era și o fată mai proastă și neascultătoare pe care o chema Firfirica. Biată mamă-sa o învățase

destul să nu stea de vorbă cu oricine și să nu intre la om necunoscut în casă. Dar aveai cu cine te-nțelege? Ți-ai găsit!

Ea, cum a ajuns acasă, a început să se certe cu mama ei, nu și nu ca să o lase la clacă. După istorisirea fetei, mamei ei i-a dat numaidecât prin minte că baba care le-a chemat pe fete e Muma Pădurii și n-a vrut odată cu capul s-o lase să se ducă la claca aia, că le mănâncă. Dacă a văzut și a văzut că Firfirica e neascultătoare și strigă cât o ținea gura: „Nu vreau, nu!“, i-a spus:

– Nu mă ascuți, unde mă vezi femeie văduvă și amărâtă? Bine, du-te și să vezi că o să te căiești. Fă ce știi... Și-a călcat pe inimă și și-a luat mâna de pe ea. Dar, ca mamă ce era, tot a vrut să o ajute la mare nevoie. I-a dat o perie, o oglindă și o gresie și a învățat-o ce să facă cu ele dacă o alerga-o Muma Pădurii. Fata le-a pus în sân și a plecat, luând-o pe calea pe care i-o arătase baba. Ea mergea grăbită, crezând că prietenele ei i-au luat-o înainte. Așa, ajunse la casa babii, gâfâind.

– Bună seara, măicuță!

– Bine-ai venit, fata mamei! Dar fetele celelalte nu vin?

– Nu știu, măicuță, că eu am venit singură, credeam că am întârziat și că le gălesc aici.

– Dar cum te cheamă, fetiță?

– Firfirica mă cheamă pe mine.

– Bine, Firfirico maică. Stai jos aici. Eu mă duc să iau o sită, să cern mălaiul.

Muma Pădurii se duse și, în loc de sită, a început

să caute o pilă, să-și ascută dinții, ca s-o mănânce. Fata ședea pe pat și, cum aștepta ea, aude un șoricel vorbindu-i dintr-un colț:

– Fetițo, fetițo, asta e Muma Pădurii și te mănâncă, fetițo, vai de capul tău. Fugi!

– Taci, mă prostule din gură, zise fata.

Muma Pădurii vine repede și-i spune fetii să facă focul, că ea se duce să ceară niște mălai la o vecină. Hârca se duce iar alături și începe să-și ascută dinții. Dar Firfirica s-a uitat de data asta cu luare-aminte la ea și a luat seama cât e baba de urâtă și de zbârcită și cu dinții ascuțiți ca niște cuțite. Acuma îi părea rău din tot sufletul că nu ascultase pe mama ei și ascultă barem de șoricel. Bine că i-a venit mintea la cap și acuma... Cum s-a trezit ea, a ieșit binișor afară și a rupt-o de fugă acasă. A fugit ea cât a fugit, de-i sfârâiau călcâiele și, când se uită în urmă, ce să vezi? Venea după ea, gâfâind, Muma Pădurii. Cum se simți dogorită în spate, Firfirica și-a amintit de sfaturile mamă-sii și a aruncat peria și în urma ei a crescut o pădure deasă. Până să treacă baba prin pădure, rozând arborii din calea ei, fata s-a depărtat bine de ea. Dar din nou era s-o prindă Muma Pădurii. Fata aruncă atunci oglinda și se făcu în urma ei o mare. Muma Pădurii înotă, înotă și se apropie din nou de fată, gata s-o prindă. O dogorea iar în spate. Atunci, Firfirica aruncă gresia și crescu în urma ei un munte înalt de piatră. Până să roadă Muma Pădurii namila de munte, fata a ajuns acasă. Dar mamă-sa era plecată de-acolo, la

lucru. Firfirica încuie bine pe dinăuntru ușa, se pitește în casă și așteaptă cu inima cât un purice să sosească baba. Pe masă erau așezate: o cană, un piscoi și un ciob de sticlă. Muma Pădurii sosi găfâind, se uită în dreapta și în stânga pe fereastră și începu să se roage de cană:

- Cană, cănuță, hai tu de-mi deschide ușa!
- Nu, că mă sparg, răspunse cana.
- Hai, piscoiule, de-ai deschide tu ușa...
- Nu, că mă bate stăpâna.
- Ciob, ciobuleț, hai tu de-mi deschide ușa!...
- Hai că vin, zise ciobul.

Pleacă el de pe masă și, când colo, odată cade și se sparge. El începu să strige spre ușa:

- Stăi, stăi, stăi, că mă spărsei! Stăi, stăi, stăi, că mă spărsei!

De necaz, a plesnit și Muma Pădurii... Că altfel nu scăpa, cu una, cu două, neascultătoarea de Firfirica.

Ei, dar de-atunci s-a învățat minte și i-a fost bine cât a trăit ea pe lume.